

The background of the cover is a watercolor-style illustration of a stone archway. The archway is made of dark, textured stones and leads to a small white building with a red roof in the distance. The sky is a mix of blue and yellow, suggesting a sunset or sunrise. The overall style is artistic and atmospheric.

BETTY NEELS

Vaikne professor

Originaali tiitel:
Betty Neels
The Quiet Professor
2012

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaane kujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Tiina Kanarbik
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1992 by Betty Neels
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D06423123
ISBN 978-9949-87-093-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Esimene peatükk

Koridor oli pime, sest asus haigla kõige vanema osa ülemisel korrusel ja seda kasutasid vaid patoloogiaosakonna töötajad ning nende külastajad. Üks selline külastaja seisis praegu kohas, kus koridor järsu nurga all pööras, ning põrnitses õudusega kildudeks purunenud klaasnõu oma jalge ees. Neiu oli kandnud seda ja selle vastikut sisu ning jooksnud, arvamata, et keegi võiks teda takistada...

See, kellele ta otsa tormas, silmitses mõtlikult laga põrandal. Ta oli pikka kasvu, ilusa figuuriga neiu. Ta tumedad juuksed olid elegantses krunnis ning tal oli kena nägu ja suured pruunid silmad.

Ta ütles rahulikult: „Te jooksite, õde Wells.“ See polnud süüdistus, vaid pigem väide. „Ma arvan, et see on – oli proua Doddsi analüüs? Palun minge ja öelge professor van Belfeldile, et teil juhtus sellega õnnetus.“

Õde Wells oli väga noor ning imetles endast vanemaid õdesid. Ta sosistas: „Ma ei julge, õde. Tä – ta ajab mulle hirmu nahka. Kui ma eelmisel nädalal tängid

palatisse viisin, siis ta vaatas mind. Ma tean, ta ei öelnud midagi, aga ta-ta lihtsalt vaatas. Kas ma talle sõnumit ei võiks kirjutada?“

Megan Rodner surus naeratuse maha. „Noh, ei, ma arvan, et mitte, õde.“ Tä vaikis hetkeks ja vaatas seda armetut nägu enda ees – veel üks hetk, ja õde Wells hakkab nutma. „Minge tagasi palatisse ja öelge seal-sele õele, et ta annaks teile midagi teha, et saaksite end kokku võtta. Ma lähen professor van Belfeldi juurde ja selgitan asja.“

Ta sai tänutäheks kergendatud nuuksatuse ja vesise naeratuse. „Oh, õde, te olete nii armas – ja ma tõotan alati kõvasti tööd teha...“

„Tore – ja ärge jookske!“

Olles üksi jäänud, seisatas Megan hetkeks, vaadates proua Doddsi mitmepäevase ravi rikutud tulemust – proua polnud koostööaldis ja on nüüd seda veel vähem. Professor saab kindlasti pahaseks, varjates oma külma nõrdimust rahuliku ilme taha. Vastupidi õde Wellsile Megan teda ei kartnud – pigem see mees meeldis talle, kui kellelegi võiks meeldida inimene, kes pole sõbralik, vaid külmalt viisakas.

Megan sammus mööda väikest pimedat koridori edasi ja avas selle lõpus ukse. Patoloogialabor koosnes mitmest suurest ruumist, kus aparaatide taga töötasid valgetes kitlites inimesed. Megan möödus neist, vahetades tervitusi, ning koputas viimase ruumi uksele.

Professori kabinet oli pärast osakonna pidevat lärmi vaikne. Mees istus oma laua taga ja kirjutas midagi. Tä

oli suurt kasvu, laiade õlgade ja halliseguste heledate juustega. Ta ütles, ilma et oleks pilku tõstnud: „Jah?“

„Õde Rodner, *sir*. Proua Doddsi analüüs...“

Mees katkestas teda: „Ah jaa, jätke see Petersi juurde, ma pean seda ise vaatama.“ Ta lisis hilinenult: „Täna teid, õde!“

„Mul pole seda,“ ütles Megan ilmetult. „See nõu – see läks katki.“

Mees tõstis pea, ta külmad sinised silmad uurisid Megani nägu. Neiu vaatas omakorda mehe nägu, oodates, et too midagi ütleks. Professor oli hea välimusega mees, käskiva nina ja suuga, mille huuled olid aeg-ajalt kokku surutud. Nagu praegu. „Kus see on?“ Ta hääli oli vaikne.

„Koridoris...“

Professor tõusis püsti, kõrgudes naise kohal. „Tulge minuga kaasa, õde, ja vaatame.“ Ta hoidis ust lahti ja Megan läks temast mööda, tagasi läbi patoloogiaosakonna ja koridori, mees tema kannul, ning ta seisis vaikselt, kui professor kükitas, et lähemalt vaadata. Mees ajas end püsti ja pomises midagi, millest Megan aru ei saanud – hollandikeelseid vandesõnu, mõtles ta, tahtmata professorit süüdistada. „Kas teie pillasite selle maha, õde?“ Mehe kerge aktsendiga hääli väljendas leebet küsimust.

Megan vaatas talle silma. „See kukkus maha, *sir*.“

„Lihtsalt kukkus. Ja keda te kaitsete, õde?“

Kui neiu ei vastanud, ütles professor: „Võib-olla te kardate mulle öelda?“

„Taevas hoidku, ei,“ ütles Megan reipalt. „Ma ei karda teid üldse.“

Mees ei vastanud selle peale midagi, vaid heitis talle külma pilgu. „Korrake seda protseduuri, õde, ja kui see on valmis, siis palun andke mulle teada ning ma saadan kellegi laborist teie palatisse seda ära tooma.“

Megan naeratas. „Hästi, *sir*. Palun selle õnnestuse pärast vabandust. See on teist väga kena, et te ei pahanda.“

„Ei pahanda? Ma olen äärmiselt vihane,“ ütles professor. „Head päeva, õde!“

Megan sammus minema ja mees vaatas talle järele – naine nägi väga kena välja oma tumesinise vormi ja musliinist peakattega, mida Regenti haigla õed kandisid. Alles siis, kui Megan oli koridori lõppu jõudnud ja nägemisulatusest väljas, läks professor kabinetti tagasi.

Megan läks oma palatisse, veetis raske veerandtunni, veendes proua Doddsi, et tal tuleb seda protseduuri uuesti korrata, ning läks siis oma kabinetti, et juua rahustav tass teed ja tegelda vabade päevade kaustaga. Temaga ühines varsti õde Jenny Morgan.

„Õde Wells on praegu linade hoiuruumis. Ta nutab ikka veel.“

„Kas me saame hakkama, kui ta natukeseks ajaks sinna jätame? Kohe alustame nimekirjaga – võta sina esimene juhtum. Õde Craig võtab järgmise...“ Ta pani paika pärastlõunased tegevused ja Jenny valas teise tassi teed.

„Kas professor oli väga vihane?“ küsis ta.

„Jah, aga väga viisakas. Ta saadab kellegi laborist järele, kui uus analüüs on valmis.“

„Oh, tore. Keegi ei tea professori kohta midagi, ega ju? Võib-olla on ta armastuses pettunud.“ Jenny, kes armus pidevalt mitmetesse noortesse arstidesse, näis kaastundlik.

Megan oli jälle kausta avanud ja vastas ükskõikselt: „Ma arvan, et see mees on abielus ja tal on oma kuus last. Ta võib kodus päris tore olla.“

Jenny läks ära ja Megan keskendus vabadele päevadele, aga mitte kauaks. Ta pidi sel õhtul välja minema, üsna erilisel puhul, kohtuma Oscari vanematega. Ta oli nüüdseks olnud Oscariga kihlatud pool aastat ja pidi esimest korda tutvuma mehe perekonnaga. Oscar oli resident, kelle kohta arvati, et ta saavutab edu ja teda ootab hea tulevik. Ta valis Megani umbes aasta eest välja ja tegi talle hiljem abieluettepaneku. Megan oli saanud paar päeva enne seda kaksikümmend kaheksa ja kuna mees tundus olevat talle pühendunud ja Meganile ta väga meeldis, tegelikult oli ta Oscarisse isegi poolenisti armunud, siis oli ta kihlusega nõus. Meganile oli ennegi abieluettepanekuid tehtud, aga ta oli neist kõigist keeldunud, teades sügaval südames, et tahab kohata meest, kes teda jalust rabaks ja oleks päris kindel, et elul ilma selle meheta pole mingit väärtust. Aga mõistlikult asjale lähenedes ta teadis, et loodab elult liiga palju. Tugev kiindumus, see, kui mõlemale meeldivad ühesugused asjad – just neist koosneb edukas abielu. Ta lootis, et temast saab proua

Oscar Fielding. Kihluse ajal oli ta püüdnud vormida end Oscari ettekujutuse järgi naiselikkusest – mees oli vihjanud, et Megan on pisut liiga ekstravagantne. Milleks on vaja osta nii palju rõivaid, kui ta veedab nii palju aega õe vormiriietes? Ja kingad – kas ta tõesti peab ostma neid kalleid Itaalia kingi? Mees oli sellest rääkides alati väga armas ja Megan andis oma parima, et talle heameelt valmistada, ent hiljuti oli ta paar korda mõelnud, kas ta elab mehe ideaalide järgi. Oscar ei lasknud tal kunagi enda eest maksta, kui nad koos väljas käisid, ega pakkunud, et ta peaks nende tuleviku heaks kokku hoidma, ja niisiis oli Meganil väike kokkuhoitud rahasumma, mis ahvatles end kulu-tama. Megan otsustas, et ta peab mehega sellest rääkima. Polnud nii, nagu ta raha raiskaks – ta ostis häid rõivaid, klassikalises stiilis, mis ei vanane, aga viimasel ajal polnud ta endale midagi ostnud, soovides mehele heameelt teha. Võib-olla on tal võimalus temaga õhtul sellest rääkida.

Patsiendid läksid operatsioonile ja tulid tagasi ning Megan juhtis palatit ja andis selle kell viis Jennyle üle.

„Kas sa lähed välja?“ küsis Jenny, korrastades raportikausta.

„Jah, koos Oscariga – ma tutvun ta perekonnaga.“

„Tõredat õhtut sulle! Homme võetakse vastu uusi patsiente. Ma loodan, et te lähete kuskile ilusasse kohta.“

Jenny rääkis siiralt. Talle meeldis õde Rodner, aga ta arvas, et Oscar on üks ülespuhutud tegelane. Sugugi

mitte piisavalt hea sellele kaunile naisele, kes valmistus kabinetist lahkuma.

Oma toas uuris Megan oma garderoobi. Midagi sobivat, aga mis oleks sobiv kohtumiseks tulevase ämma ja äiaga? Ta otsustas siidkrepist kleidi kasuks – see oli meeldivas lasuursinises toonis, pikkade varrukate ja kõrge kaelusega, ning selle peale pani ta pika vabalt langeva tumesinise mantli. Mantel oli väga peenest villasest riidest ja maksis küll palju, aga oli elegantne. Ta valis välja kõige tagasihoidlikumad Itaalia kingad, otsis välja käekoti ja kindad ning läks alla haigla sissepääsu juurde.

Oscar ootas teda, vesteldes samal ajal professor van Belfeldiga, kes nägi Meganit esimesena, aga ei teinud temast väljagi. Megan polnud kartlik neiu, vaid sammus nende juurde ja ütles: „Tere õhtust, *sir*!“ ning seejärel: „Tere õhtust, Oscar!“

Professor pomises „tere õhtust“ ja Oscar ütles kohmetult: „Oh, tere, Megan! Sa kindlasti tunned professorit?“

„Muidugi, jah.“ Naine noogutas talle naeratades.

„Ärge laske mul end kinni pidada,“ ütles professor. Ta kõlas üpris isalikult. „Ma soovin teile meeldivat õhtut.“

Oscar naeratas talle innukalt. „Oh, ma olen selles kindel, *sir*. Megan kohtub esimest korda minu vanematega.“

„Ahaa – väga meeldiv, kindlasti.“ Mehe jahe pilk märkas Megani sõrmes teemantsõrmust, ent ta nägu oli ilmetu.